

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
 העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יאשיהו יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
 ולרפואת אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, עומר בן שושנה,
 אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה, אהוד בן רבקה, יהודה בן שרה, מרסל מסעודי בת אסתר.
 להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל Danielbar158@gmail.com
 או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "תרומה"

אמר רבי יוחנן "טוב המלבין שיניים לחברו יותר ממשקהו חלב" ויש במשפט הזה עומק ומסר גדול. יש אדם שנמצא במצב לא טוב, בדיכאון, בחוסר חשק לחיות. הוא הולך ברחוב ואף אחד לא מתייחס אליו ולפתע פונה אליו אדם אחד בחיוך "בוקר טוב אחי" איך שאותו אחד שאין לו חשק לכלום רואה לפתע אדם שמתעניין בו ופונה אליו ואף מחייך כלפיו, זה עושה לו את היום. ממש גרמת לו לחיות לפתע החיים השתנו לו. ועל זה אפשר לספר סיפור קצר ששמענו מפי הרב משה תורג'מן בשיעור במוצאי שבת.

אביו של הרב טס לפני בערך 30 שנה לגרמניה. הוא לקח איתו תפילין ושם באמצע גרמניה הניח תפילין. כאשר הניח תפילין הסתכל עליו איזה יהודי באופן מוזר, אביו של הרב פנה אל אותו יהודי בחיוך ושאלו "האם כבודו רוצה להניח תפילין?" אותו יהודי התרגש שפונים אליו (מסתבר שאף אחד לא היה מתייחס אליו שם) והוא הסכים בשמחה להניח. לאחר שהניח תפילין פתחו השניים בשיחה. ואותו יהודי מספר לאביו של הרב, שהוא יהודי, חי בגרמניה, והוא נמצא עם הבת זוג שלו שהיא גויה ואין להם ילדים כבר כמה שנים. המשפחה שלו ניתקה איתו קשר, כי הם לא ראו בעין יפה שהוא יוצא עם אותה גויה וכך הוא בעצם מנותק מכולם, מכל המשפחה וחי לו בגרמניה עם אותה גויה ללא ילדים. אביו של הרב הצטער על מצבו של אותו יהודי. והוא אמר לו שאין כמו המשפחה ושיטוס לישראל לבקר אותם כדי לחזק את הקשר עימם. הם החליפו טלפונים וכך נפרדו. לאחר כמה זמן, התקשר אותו יהודי לאביו של הרב ואמר לו שהוא בדרך לישראל לבקר את המשפחה. וציין ואמר "אם הם לא יקבלו אותי או לא יארחו אותי אני בא אליך". אביו של הרב אמר "גם אם יקבלו אותך וגם אם לא, תגיע אליי". וכך באמת הגיע אותו אחד לארץ וחזק את הקשר עם המשפחה. הוא גם למד כמה פעמים עם אביו של הרב. וכך נפרדו דרכיהם. אותו יהודי שב לגרמניה. לפני חודשיים, היתה חתונה חרדית ולחתונה הוזמן אביו של הרב. כאשר התיישבו בשולחנות, אביו של הרב מבחין שנכנס איזה צדיק אחד שכולם כיבדו וקמו לכבודו. ואותו צדיק ישב דווקא ליד אביו של הרב. ואותו צדיק לא הפסיק להסתכל על אביו של הרב. בשלב כלשהו של האירוע אביו של הרב יצא מחוץ לאולם ואותו צדיק גם יצא לכיוונו. ואז הם נפגשו בחוץ ואותו צדיק שואל את אביו של הרב "איך זוכר אותי?" "אתה לא מזהה אותי ללא זקן וללא מגבעת?" ואביו של הרב ענה לו שהוא מצטער אך הוא לא זוכר. ואז הוא מספר לו "זה אני אותו בחור שפגשת בגרמניה והצעת לו להניח תפילין..." הבחור מספר "הכל התחיל מהחיוך שלך שהצעת לי להניח תפילין והתייחסת אליי.. מאז הביקור בארץ עם המשפחה, חזרתי להרגיש חום ואהבה, מה שלא היה לי כל השנים האלה עם הגויה בגרמניה. עזבתי את הכל, חזרתי לארץ חזרתי בתשובה התחנתתי והקמתי משפחה לתפארת ואף נהפכתי לראש כולל. הכל בזכות היחס והפנייה שלך אליי בגרמניה. ועל זה אמרנו "טוב המלבין שיניים לחברו יותר ממשקהו כוס חלב".

השבוע (א' אדר) היתה ההילולה של הצדיק רבי שבתאי כהן המכונה "השך" היה רב ופוסק הלכה מחבר פירוש הש"ך על השולחן ערוך. היה תלמידים של רבי נתפלי כץ ושל רבי העשיל. מספרים עליו שפעם אחת ביתו הקטנה היתה חולה. רבי שבתאי פתח את הגמרא ליד

מיטתה, והחל לנגן את המילים מתוך מסכת בבא מציעא בסוגיית "תקפו כהן" כך הוא שר לה את הסוגייה בניגון מיוחד. לפתע עצרה את המנגינה צעקה גדולה ומרה מתוך הרחוב. היו אלה צעקות של היהודים, "המלטו על נפשכם" הקוזאקים האכזריים הגיעו לעיירה של היהודים. מהר מאוד רבי שבתאי עטף את ביתו בשמיכה חמה, והחל לברוח עם בתו החולה לאחד היערות כדי להתחבא מפני הקוזאקים. אך מצבה של הבת החל להחמיר, החום עלה, והיא החלה להשתעל ללא הפסקה. לפתע הבחין רבי שבתאי שביתו הפסיקה לנשום, הוא הבין שהיא מסרה את נשמתה לבורא. לפתע החל לשמוע כלבים נובחים ואת הקוזאקים מתקרבים לעברו, הוא החביא את הבת והמשיך לברוח כדי להציל את נפשו ואחר כך התכוון לחזור ולקבור את בתו. אך כאשר חזר רבי שבתאי, ראה עקבות של סוסים וכלבים ושל כף רגלם של הקוזאקים, אך את גופת בתו לא מצא. הוא החל למרר בבכי וכל כך הצטער על שלא זכה לקבור את בתו ולעשות לה את הכבוד הראוי לה. האמת שבזמן שברח רבי שבתאי למצוא לעצמו מחבוא מסתור, עברה שיירה של מלך פולין, הם הבחינו בילדה קטנה שזרוקה כך ביער. הם מהר מאוד לקחו אותה למלך, כי למלך היתה בת קטנה שאין לה עם מי להיות המלך חשב בליבו שהוא מצא אחות קטנה לאותה בת יחידה שיש לו. וכך באמת רופאי המלך הצליחו להחיות את הילדה הקטנה, הבת של רבי שבתאי גדלה בבית המלך מספר שנים והיא ובתו של המלך היו לחברות הכי טובות והיו כמו אחיות. ולאחר כמה שנים שגדלה, רצו הנוצרים והכמרים להטביל את אותה יהודיה ולבקש ממנה להמיר את דתה. אך היא בליבה תמיד האמינה בה', היא זכרה את הניגונים של אביה ואת קדושתו, היא זכרה שהיא מזרע היהודים הקדושים וחס ושלום לא רצתה להמיר את דתה. היא כל כך התגעגעה לאביה. אך מצד שני היא לא ידעה מה לעשות, היא לא יכולה לברוח סתם כך. היא התפללה לה' שתבוא הישועה והיא תצליח לברוח. ובאמת לא עבר זמן ופרצה שרפה בבית המלך. השרפה פרצה דווקא ליד חדרה של אותה יהודיה. והיא ניצלה את ההזדמנות, וקפצה דרך החלון וברחה משם. כולם חשבו שהיא נשרפה למוות כי כל חדרה עלה באש. וצער גדול היה על המלך וגם על הבת היחידה שלו שכן היא "איבדה" את אחת החברות הטובות שלה שהרי הן גדלו כמו אחיות. בנתיים השמועה התפרסמה כי למלך היתה בת יהודיה שמצא ביער, והוא גידלה וחינכה יחד עם ביתו האמיתי והיחידה, וכך בעצם למלך היו שתי בנות, אחת נוצריה והשניה יהודיה שמצאו ביער. והרב שבתאי הבין כי זאת בטח הבת שלו. הוא רץ לארמון ורצה לדבר עם המלך על שהבת היהודיה שאצלו היא בעצם הבת היחידה שלו. אך לצער הרב, כאשר ראה את השריפה ושמע את הבשורה המרה הבין שהוא פספס את ההזדמנות, עכשיו באמת הבת שלו לא בחיים, כי אמרו לו שהיא נשרפה למוות בחדרה. כל כך הצטער הרב שבתאי. הוא חזר לעיירה שלו והקדיש את כל חייו למען בתו, למד עבורה תורה וחיידש חידושים רבים הכל לעילוי נשמתה. בנתיים הבת של רבי שבתאי ברח ליער. ומצאו אותה שם שודדים אכזרים, הם הבינו שהיא יהודיה והיא בטח שווה מלא כסף ולכן העדיפו לספר ליהודים שהם מצאו יהודיה ואם הם רוצים פדיון שבויים עבור מלא כסף. אחד האנשים שמע על זה והוא היה עשיר גדול, הוא הלך וגילה שהיהודיה שנמצאת בידי השודדים היא טובת מראה וחכמה, הוא החליט לפדות אותה ולדאוג לה. וכך בעצם היא גדלה בבית העשיר היהודי והוא גם לקח אותה לאישה. כעבור שנים, גזרו על היהודים גזרה קשה מאת המלך. ואותו המלך היה נשוי לאותה בת גויה שאיתה גדלה היהודיה. היהודיה (בתו של הרב שך) החליטה ללכת לחברה הטובה (בתו של המלך) ולספר לה שהיא בחיים ולא מתה, ושתבטל את הגזרה שגזרו על היהודים כי היא בעצמה יהודיה. ובאמת כך עשתה, והגזרה התבטלה,

והמלך שמח כל כך לראות את החברה הטובה של בתו, ושיחרר אותה במתנות טובות חזרה לביתה. כל היהודים עשו סעודת הודיה ושמחה גדולה ביותר על הגזרה שהתבטלה. ומי הוזמן לאותה סעודה? הרב הגדול והגאון, הרב שבתי כהן "השך" שיתן קצת דברי תורה על השולחן. ובשולחן ישבה גם הבת שלו, היא לא זיהתה את אביה, והוא לא זיהה אותה. שהרי הם נפרדו כאשר היא היתה ילדה קטנה ועברו שנים מאז ולא זכרו זה את זה. וכך הרב שבתי החל לנגן את הניגון המיוחד שלו של "תקפו כהן" ממסכת בבא מציעא. והניגון שהוא ניגן היה מרגש כולם בכו, אבל בעלת הבית (אשתו של העשיר) שהיתה בעצם הבת של אותו רבי שבתי, התעלפה מהניגון. כולם ניסו לעורר אותה ולא הבינו מדוע היא התרגשה והתעלפה. וכאשר התעוררה שאלה את רבי שבתי מה זה הניגון הזה, והוא החל לספר שהבת שלו הקטנה היתה חולה וכאשר הקוזאקים הגיעו היא נפטרה ביער, ומסתבר שבסוף היא לא נפטרה ומלך פולין לקח אותה לגדלו בביתו. וכאשר היתה בביתו פרצה שרפה ושם היא נשרפה. וכך היה רבי שבתי בוכה ומספר לה. והיא בכתה איתו כי הבינה שהיא בעצם הבת שלו. היא פרצה בבכי וצעקה "אבא" הם התחבקו ופרצו בבכי של שמחה. רבי שבתי הודה לה' יתברך שהחזיר לו את בתו בחזרה. ומאותו יום הפסיק רבי שבתי במסעותיו, והחל לשבת ולכתוב דברי תורה ולהוציא ספרים. שאת כל ההוצאות הספרים ולימוד התורה לקחו עליהם החתן העשיר ובתו של רבי שבתי.

אדם ששותק בשעה שהוא מתבזה, וכובש את היצר ולא מתעצבן וכועס בחזרה ועומד בניסיון, השכר שלו עצום ביותר. עד כדי כך שמספרים על אברך שהיה ללא ילדים, לא משנה מה הוא ואשתו ניסו הלכו לגדולי הרבנים, גדולי הרופאים, שום דבר לא עזר.. אין שום סיכוי להיכנס להריון. התפללו, בכו, הלכו לכותל אבל אין, שום דבר לא עוזר. בוקר אחד, בשבת קודש, כאשר האברך היה בבית הכנסת לבוש בבגדים יפים לכבוד שבת, הוא נעמד יחד עם כלל הקהל בסעודת שחרית בבית הכנסת (סעודה קטנה לאחר מוסף) בזמן הארוחה, מישהו ניסה למזוג לעצמו קולה, ובטעות כל הקולה עפה על בגדיו של האברך. כל החליפה היקרה והבגדים התלכלכו בכתם של הקולה. האישה שעשה זאת, התבייש וכבר התכוון לקבל צעקות מאותו אברך. אך הוא שם לב, שהאברך מוריד את ראשו, שותק, לוקח נייר ומנגב את החליפה. הוא ביקש סליחה מהאברך "מחילה, זה היה בטעות" התנצל האישה. אך האברך חייך ואמר "זה בסדר, כך רצה ה'" איזה מידות נעלות וטובות, צריך להיות אדם מיוחד במינו וצדיק גדול לכבוש כך את היצר הרע. אותו בחור נפעם, היה בהלם ושאל את האברך "האם חסר לך משהו? האם יש דבר שאין לך ואתה רוצה?" אותו אברך ענה "הייתי רוצה ילדים, זה כבר כמה שנים שאני נשוי ואין לי ילדים" אותו איש בירך אותו ואמר לו שבזכות זה שהוא לא כעס ועמד בניסיון ומחל והעביר על מידותיו, בעוד שנה הוא יזכה לפרי בטן. ואכן כך היה, אותו אברך לאחר 9 חודשים מהמקרה בא לאותו איש והזמין אותו לברית של הילד.

נאמר בפרשת השבוע "ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי". ופירש רש"י שהמילה "לי" לשמי. כלומר, שכל התרומות למלאכת המשכן יהיו לשם שמיים בלבד. וכך עשו ישראל, נתנו לשם שמיים. וההוכחה לדברים, בית המקדש נחרב, אך המשכן לא נחרב, אלא נגזז. ומדוע? כי במקדש הנדבות לא היו בלב שלם ולא לשם שמיים, אז סופו שנחרב. אך המשכן לא נחרב כי כולם הביאו מהלב, לשם שמיים. ועוד יותר מזה נאמר "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", כאשר העשייה היא בלב שלם, אז ה' יתברך משרה שכנתו עלינו. ולכן צריך לדעת שכל מצווה ומצווה שאדם עושה, צריך להשתדל לעשותה בשלמות, לשם

שמיים, ואז יתקיים הפסוק "ושכנתי בתוכם". ואם נסתכל היטב, הכותל הוא השריד של בית המקדש, הקירות של הכותל הקדוש הם השרידים של בית המקדש, ומדוע הכותל לא נחרב יחד עם המקדש? כי את החלק של הכותל השאירו לכל עניי העיר שלא היו להם כסף לתת תרומה, הכסף שאספו כל העניים ממנו בנו את הכותל וה' ראה את המסירות נפש והצער של אותם אנשים שעשו הכל בשביל לתרום ולקחת חלק, לכן הכותל שתרמו העניים לשם שמיים ולא לשם גאווה נשאר קיים. והינה אפשר להוסיף שהמילה "לי" עולה בגימטריה 40. והתורה גם היא ניתנה ב 40 יום ו40 לילה שמשה רבנו היה במרום. ואפשר לקשר בין השניים, שכמו שה' דורש את התרומה "לי" לשמי, לשם שמיים, כך גם התורה של האדם צריכה להיות לשם שמיים בלבד.

והינה בעניין צדקה, ביאר הרב הגאון, הרב עובדיה יוסף זכר צדיק וקדוש לברכה כך :
"שלוש דרגות יש בנותני הצדקה: (1) הנותן כשהוא בריא. (2) הנותן להינצל מסכנה. (3) שוכב חולה ופוחד למות. וזה נרמז באותיות "זהב כסף ונחשת". (1) זהב ראשי תיבות: זה הנותן בריא. (2) כסף ראשי תיבות : כשיש סכנה פותח. (3) נחשת ראשי תיבות: נתינת חולה שאמר תנו.

דבר נוסף, נאמר "ועשו ארון". ואם נסתכל היטב, בארון כתוב "ועשו" לשון רבים, ולא כמו שכתוב בכל הכלים "ועשית" לשון יחיד, והטעם הוא להראות שהתורה שהיתה בתוך הארון, כולם שווים בה ולכל אחד אחד יש בה חלק. (אור החיים הקדוש). ועוד דבר יפה אם נשים לב, כל המידות של הארון אינם שלמות, שתים וחצי, אמה וחצי, ומדוע הכל חצי ולא שלם? אלא זה בא לרמוז שהלומד תורה צריך להחזיק עצמו כי עדיין עומד הוא במחצית הדרך, וטרם הגיע לשלימות.

ושואלים, מדוע באמת נסמכה פרשת משפטים לפרשת תרומה? לומר לך, שלפני שעושים צדקה צריכים לראות שאין בממון גזל. שלא תהיה מצווה הבאה בעבירה. ולכן קודם היתה פרשת משפטים בה כל החוקים ואז פרשת תרומה. וכמו שמספרים, שהגיעו ארבעה אנשים לרבי מאיר ואמרו לו שיתן להם ברכה לעסק, הוא כתב להם "א ב ג ד", הם לא הבינו מדוע הרבי כתב להם כך, והוא הסביר להם "א' זה אמת, אם תלכו באמת ובאמונה יהיה לכם "ב" שזה ברכה. אך אם תלכו ב "ג" שזה גזל, יהיה לכם ד' שזה דלות". שנזכה כולנו ללכת בדרכים ישרות, בדרך התורה הקדושה, בדרך של ה' יתברך, נזכה לאהוב כל יהודי ולשמח את ה' בכל מעשי ידינו. נזכה לגאולה השלמה אמן..

להפצת העלון, לעילוי נשמת ולרפואה ולזיכוי הרבים, ולקבלת חידושים אנא פנו אלינו:
במספר : 0523458725 או במייל : danielbar158@gmail.com

משפט לחיים:

"אדם שכל הזמן דואג, ה' יתן לו סיבות לדאוג"

שבת שלום ומבורך